

Arrest

nr. 94 547 van 3 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. LEYSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil afkomstig uit Jaffna, Sri Lanka, waar u in Puttur Noord opgroeide. U bent in het bezit van de Sri Lankaanse nationaliteit. In 2001 begon u samen te werken met uw broer G. die een vrachtwagen bezat. Jullie transporteerden goederen zoals rijst, cement en zand. Datzelfde jaar, in 2001, begonnen jullie ook wapens te smokkelen voor het LTTE (Liberation Tigers of Talim Eelam, Tamiltijgers) tussen Kilinochchi en Jaffna. K. was de

verantwoordelijke van het LTTE aan wie jullie deze wapens in Jaffna leverden. In 2007 was het regeringsleger (SLA) op zoek naar uw broer. Deze slaagde er evenwel in te ontkomen. Hij deelde jullie mee naar Qatar te zullen vertrekken. Sindsdien heeft evenwel niemand van uw familie nog iets van hem vernomen, waardoor meer informatie over hem ontbreekt. Daar ze uw broer in 2007 niet te pakken kregen, werd u dat jaar door het leger opgelegd zich maandelijks in hun legerkamp te melden om een handtekening te plaatsen. U diende dit te doen tot 2010. Hierbij werd u het slachtoffer van ernstig fysiek geweld. Begin 2010 brak ook de oorlog uit in Sri Lanka tussen het LTTE en het SLA. Deze oorlog duurde ongeveer 12 maanden en eindigde nog datzelfde jaar toen het LTTE verslagen werd. Het einde van de oorlog was ook de aanleiding voor het leger om u vanaf 2011 met rust te laten. Op 10 december 2011 werd evenwel voornoemde K. gearresteerd. Hij begon hierna met de Sri Lankaanse autoriteiten samen te werken en namen van mensen die wapens smokkelden vrij te geven. Ook u kreeg hierna schrik door hem verraden te zullen worden. Op 11 februari 2012 kreeg u thuis bezoek van G. en leden van het leger. Ze drongen uw woning binnen, maar door het geroep van uw ouders kon u op tijd uw woning ontvluchten via de achterzijde. Na deze gebeurtenis dook u gedurende twee maanden onder in andere woningen in uw dorp. Twee weken later kwamen ze nogmaals bij u thuis langs. U was toen niet thuis. Na twee maanden in uw dorp ondergedoken te hebben geleefd, verliet u uw dorp en vertrok u naar een oom in Vavuniya. Bij hem bleef u wonen tot 22 mei 2012. U verliet evenwel ook Vavuniya, nadat het leger ook daar op zoek bleek naar u. Op 22 mei 2012 reisde u vanuit Vavuniya naar Colombo, waar u nog diezelfde dag een rechtstreekse vlucht van Colombo naar België nam. Op 23 mei 2012 kwam u in België aan en op 30 mei 2012 diende u hier in België een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer; een medisch boekje; een foto, registratiebewijs en licentie van de vrachtwagen van uw broer; uw identiteitskaart uitgereikt op 16 januari 2006; uw geboorteakte; een attest van verblijf ondertekend door de Grama Officer van Puttur Noord en drie internetartikels over de arrestatie van K.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u voorgehouden illegale reisweg van Sri Lanka naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Sri Lanka en van uw asielaanvraag in zeer ernstige mate ondermijnen. Zo verklaarde u niet met uw eigen paspoort vanuit Sri Lanka naar België te zijn gevlogen. U wist evenwel niets te vertellen over het paspoort waarom u toen zou gereisd hebben. Zo wist nu niet welke nationaliteit dit paspoort had en kon u evenmin iets zeggen over de valse identiteit waaronder u reisde en of dit paspoort een visum bevatte. U wist evenmin of uw pasfoto in dit paspoort stond. U zou dit paspoort op geen enkel ogenblik tijdens deze reis in uw handen hebben gehad en zou ook nooit over dit alles door de mensensmokkelaar die uw reis organiseerde en u vergezelde tijdens uw reis zijn gelicht. Aan deze verklaringen kan maar weinig geloof gehecht worden. Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel van de verschillende luchthavens waar u op vloog aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisroute, uw (reis)bedoelingen en uw reisdocumenten kan er nochtans van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Indien u werkelijk met dit paspoort zou hebben gereisd, kan worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot alle gegevens vermeld in dit document. Verder moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van uw reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers). Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt u tevens iedere controle van uw reisweg onmogelijk. Dat u bovendien een rechtstreekse vlucht van Colombo naar België nam, is tevens weinig waarschijnlijk, daar uit openbare informatie nergens blijkt dat er dergelijke rechtstreeks vluchten bestaan tussen België en Sri Lanka. U kon in dit verband ook niet aangeven met welke luchtvaartmaatschappij u zou gevlogen hebben. Hieraangaand kan trouwens nog worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal en op de Dienst Vreemdelingenzaken over uw reisdata evenmin eensluidend waren. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken Sri Lanka op 18 april 2012 verlaten te hebben om de volgende dag per vliegtuig hier in België aan te komen (verklaring DVZ, vraag 35), terwijl u het tijdstip van uw vertrek uit Sri Lanka op het CGVS op 22 mei 2012 situeerde (gehoorverslag CGVS, p. 7). Ten slotte kan ook aan uw bewering afgelegd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u bij aankomst op de

luchthaven in België de smokkelaar uw paspoort in uw plaats toonde bij de identiteitscontroles op de luchthaven geen enkel geloof gehecht worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat bij aankomst op internationale luchthaven(s) in België elke reiziger strikt gecontroleerd wordt en dat deze controles steeds individueel verlopen. Het is dan ook uitgesloten dat iemand anders uw paspoort zou hebben voorgelegd aan de douanebeambte. Op deze regel zijn geen uitzonderingen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw beweerde onafgebroken verblijf in Sri Lanka voor uw vertrek naar België in mei 2012. Uw kennis van wat zich in deze periode in uw land en in uw regio van herkomst afpeelden bleek immers volledig ontoereikend. Zo verklaarde u dat in 2010 gedurende één jaar er een oorlog woedde in Sri Lanka tussen het LTTE en het SLA waarbij het LTTE uiteindelijk verslagen werd. U kon hierbij niet aangeven wanneer juist deze oorlog begon en eindigde of waar deze eindigde en gaf tevens te kennen dat deze oorlog in 2010 de enige oorlog was die u ooit gekend hebt tussen het LTTE en het Sri Lankaanse regeringsleger (CGVS, p. 2 en 3). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt evenwel dat het gewapend conflict in Sri Lanka teruggaat tot begin jaren 1980. Sindsdien kende Sri Lanka verschillende burgeroorlogen - Eelam I, II, III en IV -, waarbij het LTTE tegen het SLA streed. De eerste burgeroorlog (Eelam IV) dateert reeds van 1983, de laatste (Eelam IV) van augustus 2006. De Eelam IV-oorlog mondde op 18 mei 2009 uit in de annihilatie van de LTTE-top, waarbij diens leider Vellupillai Prabhakaran op 18 mei 2009 werd gedood in Mullivaikal, en de volledige overwinning van het regeringsleger. Sindsdien is het LTTE niet langer militair actief in Sri Lanka. Van een oorlog in 2010 tussen het LTTE en het SLA is dan ook geheel geen sprake. U bleek ook nooit gehoord te hebben van operatie zonnestraal, een militaire operatie uit 1995 in Jaffna, die leidde tot de herovering dat jaar door het regeringsleger van de regio Jaffna op het LTTE, een gebeurtenis die in het publieke geheugen gegrift staat en die u als inwoner van Jaffna dient te kennen. Daarnaast bleek u niet met zekerheid te weten of P. de vroegere leider van het LTTE was, wist u niet wat zijn voornaam was, en bleek u evenmin in staat om de vlag van het LTTE te beschrijven (CGVS, p. 3). Voor iemand die beweert in het verleden actief te zijn geweest voor het LTTE en in Sri Lanka gewoond te hebben mag deze basiskennis verwacht worden. Bovendien blijkt uit de ons beschikbare informatie dat V. P. het LTTE onafgebroken leidde van diens oprichting in 1976 tot de vernietiging van het LTTE in 2009. Ook van andere vooraanstaande leden van het LTTE bleek uw kennis uiterst beperkt (CGVS, p. 3). U wist ten slotte evenmin waar de afkorting LTTE voor staat (CGVS, p. 4). Gevraagd naar namen van Tamilpolitici uit Jaffna of van Tamil politieke partijen actief in deze regio, bleek u tevens elk antwoord schuldig (CGVS, p. 4). Van de TNA (The Tamil National Alliance; de naam werd u ook in het Tamil gegeven), de grootste Tamil politieke alliantie in Sri Lanka en de grootste partij in uw regio Jaffna, bleek u evenmin nooit gehoord te hebben (CGVS, p. 12). Net zomin was u op de hoogte van het feit dat in 2011 lokale verkiezingen werden gehouden in Jaffna. Van een andere Tamil paramilitaire groepering uit Jaffna-regio, het EPDP (Eelam People's Democratic Party, u kende de afkorting niet) wist u weliswaar het bestaan, maar van diens voorzitter, de alom bekende D. D., bleek u enkel de voornaam te kennen (CGVS, p. 6). Tot slot was u ook niet op de hoogte van het bestaan van 2002 tot 2006 van een vredesbestand tussen de Sri Lankaanse autoriteiten en het LTTE en de rol van Noorse bemiddelaars bij het tot stand komen van dit vredesakkoord (CGVS, p. 8). U situeerde dit vredesbestand verkeerdelijk van 2001 tot 2008 (CGVS, p. 8).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beweerde onafgebroken verblijf tot mei 2012 in Sri Lanka, komt ook uw vluchtrelaas volledig op de helling te staan.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er wordt werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) die zich in de vluchtelingenkampen bevonden te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Van de ongeveer 11.600 personen verdacht van banden met het LTTE die na de oorlog zouden zijn opgesloten in 9 'rehabilitatie'- of detentiecentra (Protective Accommodation and Rehabilitation Centres, PARC), zijn de meeste ondertussen reeds vrijgelaten. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 5 juli 2010 benadrukt in het licht van de gewijzigde situatie dan ook dat alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun

individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden is niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming, terwijl dit nog wel het geval was volgens de UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE, hetgeen u als moeder van een vroegere LTTE-strijder beweerde te vrezen bij terugkeer, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Hieraangaand dient te worden opgemerkt dat documenten slechts een bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien bewijzen uw neergelegde documenten geenszins uw beweerde onafgebroken verblijf tot mei 2012 in Sri Lanka.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat waar de verzoekende partij een vordering tot schorsing wenst in te stellen, artikel 39/2 §1 *juncto* 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen mogen worden uitgevoerd.

Het hoger beroep voor de Raad die zetelt in volle rechtsmacht is bijgevolg van rechtswege schorsend voor de duur van het beroep.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet van 29 juli 1991), van artikel 48/3, 48/4, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de motiveringsverplichting als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in

rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielaanvraag wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en aannemelijke manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvV, nr. 33.063 van 22 oktober 2009, RvV, nr. 75.876 van 27 februari 2012). De niet aannemelijkheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden

afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006; RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009).

De verzoekende partij betwist de vaststellingen van de bestreden beslissing over de onwetendheid van verzoeker met betrekking tot het paspoort, de gevolgde reisweg, de reisdata en verschillende gebeurtenissen en publieke personen en groeperingen in het land van herkomst. Verzoekende partij beweert dat deze onwetendheid voortvloeit uit de onvoldoende scholing van verzoeker, die niet zou kunnen lezen of schrijven. Bovendien voert de verzoekende partij in het verzoekschrift aan dat hiervan tijdens het gehoor op uitdrukkelijke wijze door verzoeker gewag werd gemaakt.

De Raad stelt vast dat noch in het verslag van het gehoor van de commissaris-generaal, noch tijdens het verhoor door Dienst Vreemdelingenzaken er enige melding is geweest van analfabetisme door verzoeker. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker '7th grade' als hoogste opleidingsniveau aanhaalt (p. 5 gehoorverslag). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken werd aangegeven door verzoeker dat hij lager onderwijs heeft genoten.

De Raad wijst er voorts op dat de verzoekende partij niet aantoont dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat is haar eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren en aldus coherente en overtuigende verklaringen af te leggen. Uit de gehoorverslagen blijkt dat de dossierbehandelaar wel degelijk eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en zij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep.

Daarnaast beweert de verzoekende partij dat de bestreden beslissing een andere casus voor ogen heeft en geen rekening houdt met het individuele en specifieke profiel van verzoeker. Zij citeert uit de bestreden beslissing: '*...Personen die verdacht worden van banden met het LTTE, hetgeen u als moeder van een vroegere LTTE-strijder beweerde te vrezen bij terugkeer, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd...*'

Verzoekende partij stelt dat verzoeker niet van het vrouwelijke geslacht is en nooit beweerd heeft moeder te zijn van een vroegere LTTE-strijder.

De Raad stelt vast dat het hier gaat om een materiële vergissing door de commissaris-generaal in die zinsnede. *In casu* zijn de aangehaalde argumenten van de commissaris-generaal nog steeds afdoende in die zin dat een mogelijk risicoprofiel moet blijken uit het individuele dossier, door het aanbrengen van documenten en geloofwaardige verklaringen die aan kunnen tonen dat de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Dat verzoeker dit profiel op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt.

De verzoekende partij heeft verder kritiek op de manier waarop de bestreden beslissing uitlegt dat de neergelegde documenten, specifiek het attest van verblijf ondertekend door de *Gramma Officer* van Puttur Noord (stuk 10), de situatie van verzoeker niet voldoende aantonen. Zij stelt dat het gaat om een authentiek document, voorzien van handtekeningen en officiële stempels die zijn onafgebroken verblijf in Sri Lanka bevestigen. De bestreden beslissing zou dan ook grondiger moeten hebben gemotiveerd waarom er geen geloof kan worden gehecht aan het attest dat het onafgebroken verblijf van verzoeker aantoont.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011). Het attest van verblijf ondertekend door de *Gramma Officer* van Puttur Noord (stuk 10) heeft geen bewijswaarde. Ook het medisch boekje, de foto's van een vrachtwagen, de identiteitskaart afgeleverd in januari 2006 en de geboorteakte zijn geen bewijs van het verblijf van verzoeker in Sri Lanka tot in 2012. De internetartikels over de arrestatie van Kugan hebben geen betrekking op verzoeker en zijn geen bewijs van de door hem aangehaalde feiten.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat de kennis over het land en regio van herkomst ontoereikend is.

Verzoeker verklaarde dat er in Sri Lanka slechts gedurende 1 jaar sprake was van een burgeroorlog tussen het LTTE en het regeringsleger en dat dit de enige oorlog was die hij ooit in Sri Lanka heeft gekend. Hij kon ook geen begin- of einddata geven van deze oorlog of aangeven waar deze oorlog begon en eindigde (gehoorverslag p. 2 en 3).

Uit de informatie in de 'SRB, Sri Lanka: militaire nederlaag LTTE, einde gewapend conflict, 16 juni 2009' blijkt dat dit conflict teruggaat tot 1980 en dat er sindsdien verschillende burgeroorlogen geweest zijn waarbij het LTTE strijd voerde tegen het regeringsleger (SLA). Daaruit blijkt ook dat op 18 mei 2009 er een einde kwam aan het 26 jaar durende conflict en dit het 'militaire' einde betekende van de LTTE. Evenmin gaf verzoeker blijk kennis te hebben over belangrijke politieke en militaire Tamilleiders, noch wist hij waarvoor de afkorting LTTE staat en dat er een vredesbestand was tussen de LTTE en de regering van 2002 tot 2006 (gehoorverslag p. 4 en 8). Tenslotte kon hij ook de vlag van de LTTE niet beschrijven en had hij geen weet van de lokale verkiezingen in 2011 in Jaffna, zijn woonplaats (gehoorverslag p. 3 en 6).

Om de bewijswaarde van een stuk te ontkennen dient dit documenten niet van valsheid beticht en beoordeeld te worden conform artikel 23 van het rechtsplegingsbesluit van de Raad.

De Raad is van oordeel dat de bestreden beslissing bijgevolg wel duidelijk aantoonde waarom het attest van onafgebroken verblijf de onaannemelijkheid van de afgelegde verklaringen niet kan weerleggen.

De verzoekende partij klaagt ook de schending aan van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op de bevoegdheid van de commissaris-generaal. Verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met betrekking tot de kernelementen van zijn asielrelaas, namelijk het onafgebroken verblijf in Sri Lanka, de afgelegde reisweg en reisdocumenten, en de individuele situatie van verzoeker in verhouding tot de huidige algemene toestand in Sri Lanka, geen concrete elementen opwerpt die de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen.

De Raad oordeelt dat verzoekende partij haar asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Wanneer er geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op de verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is"* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.
Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS